

Преюдициални въпроси

1. Следва ли член 45, параграф 2, буква г) от Директива 2004/18/ЕО ⁽¹⁾ — който гласи: „Всеки икономически оператор може да бъде изключен от участие в процедура за възлагане на поръчка, когато този икономически оператор [...] е виновен за сериозно професионално нарушение, доказано с всяко средство, с което могат да си послужат възлагащите органи“ — във връзка с член 53, параграф 3 и член 54, параграф 4 от Директива 2004/17/ЕО ⁽²⁾, да се тълкува в смисъл, че като такова сериозно професионално нарушение може да се квалифицира случай, в който съответният възложител прекрати едностранно или развали сключения с определен икономически оператор договор за обществена поръчка поради причини, за които последният отговаря, при положение че посоченият договор е прекратен или развален в рамките на 3 години преди откриването на процедурата за възлагане на обществената поръчка и стойността на неизпълнената част от обществената поръчка възлиза на най-малко 5 % от стойността на договора?
2. При отрицателен отговор на първия въпрос, в случай че на дадена държава членка е разрешено да въведе други, различни от посочените в член 45 от Директива 2004/18/ЕО критерии за изключване на икономически оператори от участие в процедура за възлагане на обществена поръчка — които критерии тази държава членка счита за оправдани с оглед на защитата на обществен интерес, за законните интереси на възложителя, както и за запазване на лоялната конкуренция сред икономическите оператори — съвместимо ли е с тази директива и с Договора за функциониране на Европейския Съюз, ако в посочения случай от процедурата за възлагане на обществената поръчка се изключи икономически оператор, спрямо когото съответният възложител прекрати едностранно или развали сключения с него договор за обществена поръчка поради причини, за които същият икономически оператор отговаря, ако договорът е едностранно прекратен или развален в рамките на 3 години преди откриване на процедурата за възлагане на обществената поръчка и стойността на неизпълнената част от поръчката възлиза на най-малко 5 % от стойността на договора?

⁽¹⁾ ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116.

⁽²⁾ ОВ L 134, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 3.

Преюдициално запитване, отправено от *Gerechtshof te Amsterdam* (Нидерландия) на 23 септември 2011 г. — *D. F. Asbeek Brusse & K. de Man Garabito/Jahani BV*

(Дело С-488/11)

(2012/С 13/06)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Gerechtshof te Amsterdam

Страни в главното производство

Жалбоподатели: D.F. Asbeek Brusse, K. de Man Garabito

Отговорник: Jahani BV

Преюдициални въпроси

1. Следва ли лице, отдаващо под наем жилища в рамките на осъществяваната от него търговска дейност, което отпаде под наем жилище на физическо лице, да се разглежда като „продавач или доставчик“ на услуги по смисъла на Директива 93/13 ⁽¹⁾? Договор за наем, сключен между, наемодател, отдаващ под наем жилища в рамките на осъществяваната от него търговска дейност, от една страна, и наемател, който действа извън рамките на търговската си дейност, от друга страна, попада ли в приложното поле на тази директива?
2. Обстоятелството, че член 6 от Директива 93/13 следва да се разглежда като норма, която е идентична с определени национални разпоредби — повелителни правни норми съгласно националното законодателство — означава ли, че в правен спор между физически лица транспониращите Директивата национални разпоредби относно неравноправните клаузи представляват повелителни правни норми, поради което националните съдилища са оправомощени и задължени както в първата, така и във въззивната инстанция служебно да проверят дадена договорна клауза (и по този начин да излязат извън пределите на посочените с въззивната жалба правни основания) въз основа на посочените транспониращи Директивата национални разпоредби и, ако стигнат до извода, че клаузата е неравноправна, да прогласят нейната нищожност?
3. Съвместимо ли е с полезното действие на общностното право, ако националният съд не приложи договорна клауза за неустойка, която следва да се счита за неравноправна по смисъла на Директива 93/13, а единствено намали неустойката съгласно националното законодателство, в случай че физическото лице се позовава единствено на правомощието на съда да намали неустойката, но не се е позовава и на унищожаемостта на клаузата?

⁽¹⁾ Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, стр. 29, Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

Жалба, подадена на 26 септември 2011 г. от *Fuchshuber Agrarhandel GmbH* срещу Определение на Общия съд (втори състав) от 21 юли 2011 г. по дело T-451/10, *Fuchshuber Agrarhandel GmbH/Комисия*

(Дело С-491/11 Р)

(2012/С 13/07)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Fuchshuber Agrarhandel GmbH (представител: G. Lehner, Rechtsanwalt)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска:

- да се проведе съдебно заседание по делото;
- да се осъди Европейската комисия да му плати в срок от четиринадесет дни сумата от 2 623 282,31 EUR, заедно с лихва от 6 % на година, считано от 24 септември 2007 г. — върху сумата от 1 641 372,50 EUR и считано от 16 октомври 2007 г. — върху сумата от 981 909,81 EUR;
- да се установи, че Европейската комисия е длъжна да обезщети всякакви други евентуални вреди, свързани с лот KUK459, възложен на 3 септември 2007 г., и с лот KUK465, възложен на 17 септември 2007 г.;
- да се осъди Европейската комисия да възстанови на представителя на жалбоподателя направените от него съдебни разходи в срок от четиринадесет дни.

Правни основания и основни доводи

Жалбата е срещу определение на Общия съд, с което той е отхвърлил като явно лишен от правно основание иска за обезщетение на вредите, които жалбоподателят твърди, че е претърпял поради липсата на контрол от страна на Комисията върху условията за провеждане на постоянните тържни процедури за препродажба на общността пазар на зърнени култури, в случая на царевичата, държана от унгарската интервенционна агенция.

Правният анализ на Общия съд, в резултат на който той достигнал до извода, че Комисията не може да бъде упреквана за неправомерни действия, бил погрешен, тъй като цитираната съдебна практика ⁽¹⁾ не била приложима към настоящия случай.

В противоречие с тълкуването на Общия съд от релевантните разпоредби ⁽²⁾ следвало, че Комисията е компетентна да следи провеждането на постоянните тържни процедури за препродажба на зърнени култури, държани от интервенционните агенции на държавите членки. Комисията имала не само правомощие за вземане на решение, но и задължение за упражняване на контрол ⁽³⁾. Посочените интервенционни агенции не разполагали със свобода на действие.

Задължението на Комисията за упражняване на контрол служело не само за защитата на финансовите интереси на Съюза, но и на защитата на интересите на различните оператори на пазара. Регламент № 884/2006 ⁽⁴⁾ установявал задължение за контрол, в смисъл че всички интервенционни складове трябвало поне веднъж годишно да бъдат контролирани от разплащателните агенции, за да се провери доброто запазване и целостта на запасите, като копие от докладите за инспекции впоследствие трябвало да бъде изпратено на Комисията. В случая тези разпоредби били явно нарушени.

Комисията допуснала квалифицирано и тежко нарушение на задълженията си като не упражнила правомощията си за контрол при подготовката на спорните тържни процедури.

Освен това Общият съд допуснал процесуално нарушение като квалифицирал като погрешно изложението на фактите от жалбоподателя, без да извърши събиране на доказателства и без да проведе устна фаза на производството.

- (¹) Решение на Съда от 1 януари 2001 г. по дело Гърция/Комисия, С-247/98, Recueil, стр. I-1, както и Решение на Общия съд от 13 ноември 2008 г. по дело Италия/Комисия, Т-224/04, Сборник, стр. II-258*.
- (²) По-специално членове 6 и 24 от Регламент (ЕО) № 1784/2003 на Съвета от 29 септември 2003 година относно общата организация на пазара на зърнени култури (ОВ L 270, стр. 78; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 51, стр. 3).
- (³) Член 37 от Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета от 21 юни 2005 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 209, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 193).
- (⁴) Регламент (ЕО) № 884/2006 на Комисията от 21 юни 2006 година за определяне на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета за финансирането от страна на Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) на интервенционни мерки под формата на операции на публично съхранение и отчитане на операции на публично съхранение от разплащателните агенции на държавите членки (ОВ L 171, стр. 35; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 72, стр. 239).

Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgerichtshof (Австрия) на 30 септември 2011 г. — ÖBB-Personenverkehr AG, други страни: Schienen-Control Kommission и Bundesministerin für Verkehr, Innovation und Technologie

(Дело С-509/11)

(2012/С 13/08)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Verwaltungsgerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподател: ÖBB-Personenverkehr AG

Други страни: 1. Schienen-Control Kommission

2. Bundesministerin für Verkehr, Innovation und Technologie

Преюдициални въпроси

1. Следва ли член 30, параграф 1, първа алинея от Регламент (ЕО) № 1371/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2007 година относно правата и задълженията на пътниците, използващи железопътен транспорт ⁽¹⁾, да се тълкува в смисъл, че националният орган, определен да отговаря за контрола по прилагането на този регламент, е оправомощен да дава задължителни указания за конкретното съдържание на прилаганите от железопътното предприятие